

BO

SVERNSTRÖM

Uhri ja pyöveli-kirjan kirjoittajalta

Ken
leikkiin
ryhtyy

WSOY

Bo Svernström

KEN
LEIKKIIN
RYHTYY

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

Lekarna

Copyright © Bo Sverström, 2020

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden

Published in the Finnish language by arrangement with

Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2021

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-43699-8

PAINETTU EU:SSA

*Mira, Loke ja Siri – kiitokset kaikista
minulle antamistanne muistoista.*

ESINÄYTÖS

Paljon myöhemmin, silloin kun Sixten näki Olindan hoikan ruumin makaamassa kalliosyvennyksessä, hän tulisi ajatelleeksi autoa, joka oli ollut parkissa koulun edessä sinä iltapäivänä. Valkoinen auto oli seissyt samassa paikassa pitkään, useita tunteja hänen uskoakseen, mutta kun hän oli lopulta kääntynyt lähteäkseen kotiin, sitä ei ollut enää näkynyt.

Ja silloin Olindakin oli poissa.

Sillä tavalla Sixten muistaisi tapahtuneen – hän pitäisi muistosta tiukasti kiinni, niin ettei vähäisinkään epävarmuuden tunne pääsisi horjuttamaan sitä.

Sinä päivänä satoi. Syksyistä tihkusadetta. Kun koulun kello soi, oppilaat lähtivät rientämään kohti kotejaan. He kävelivät huput nostettuina ja kädet syvällä taskuissa. Punaiset ja mustat kumisaappaat loiskuttivat lätäköiksi kerääntynyttä vettä. Sixten jäi kuitenkin seisomaan koulun pihan laidalle ja haki katseellaan Olindaa ja tämän pitkää punaista sadetakkia, jonka helma ylsi saappaanvarsiin asti. Hän toivoi, että Olinda tulisi hänen luokseen ja kävelisi hänen kanssaan kotiin. Heillä oli joskus tapana leikkiä yhdessä koulun jälkeen. Ei kuitenkaan ikinä niin, että kukaan muu näkisi. He eivät myöskään kertoneet siitä kenellekään. Heillä oli omat salaiset leikkinsä, hänellä ja Olindalla.

Sadevettä valui Sixtenin niskaan ja hiuksia pitkin silmiin, nenään ja suupieliin. Hän nuolaisi huuliaan ja totesi, että pisarat maistuivat erilaisilta kuin kesäisin, ikään kuin syksyllä olisi oma makunsa, jota sävyttivät koleus ja jokin muu, mitä hän ei kyennyt ilmaisemaan sanoin.

Hän seiso i pihalla pitkään, aina siihen asti, kunnes viimeisetkin oppilaat olivat kadonneet näkyvistä ja hän oli ainoana jäljellä.

Olinda ei tullut hänen luokseen. Sixten oli kuitenkin nähnyt, että Olinda oli astunut koulun ovesta ulos heti hänen jälkeensä ...

Hän vilkaisi vielä viimeisen kerran leikkipaikan keinurivistöä ja antoi katseensa kiertää koulun tyhjää pihaa. Sitten hän kääntyi ympäri ja ampaisi juoksuun niin että lätäköstä roiskahti vettä saappaanreunan yli farkkujen lahkeille.

OSA 1

1

Maanantai 19. lokakuuta

Asunnossani on hyisen kylmää. Kävelen huoneesta toiseen ylläni muhkea norjalainen villapusero, joka pistelee kaulaani. Keskuslämmitys ei luultavasti ole ehtinyt reagoida viime vuorokauden aikana nopeasti muuttuneeseen säätilaan. Viluisuuteni tosin saattaa myös johtua sieluani jäytävästä ahdistuksesta.

Katson ulos sateen juovittamasta keittiön ikkunasta ja yritän koota ajatuksiani. Sitten tajuan, että joku voi havaita minut kadulta käsin, ja päätän siirtyä olohuoneeseen.

Tänään on syntymäpäiväni. Täytän kolmekymmentäyhdeksän vuotta. En yleensä juhli syntymäpäiviäni mitenkään. Tänään laitoin kuitenkin päivälliseksi tavallista parempaa ruokaa: entrecôtea ja ranskalaisia (uunissa paistettuja pakasteperunoita). Katoin pöytään vanhemmilta perimäni hienot posliiniastiat, joita käytän vain kaksi kertaa vuodessa (syntymäpäivänäni ja jouluaattona). Join Coca-Colaa hiotuini kukkakuvioin koristelusta lasista. (En rohkene enää juoda viiniä.)

Sitten se tapahtui: kännykkäni pirahdi soimaan juuri kun olin ryhtymässä syömään. Normaalisti kukaan ei soita onnitellakseen minua – eikä kyllä muutenkaan – joten kyse oli perin poikkeuksellisesta tapahtumasta. Siksi myös vastasin, vaikka puhelu tuli tuntemattomasta numerosta.

»Onko siellä Robert? Robert Lindström?»

Naisen ääni, erittäin hyökkäävän kuuloinen. (Ei siis todellakaan mikään onnentoivottaja.)

Jäin miettimään, kuka soittaja voisi olla (kenties puhelinmyyjä?) ja mitä minun pitäisi tehdä: katkaista yhteys vai sanoa

jotakin. Ennen kuin ehdin tehdä päätöksen, nainen jatkoi:

»Haloo! Oletko siellä? Robert?»

Jostain syystä minusta tuntui, että minun olisi pakko vastata.

»Puhelimessa.»

»Onpa hyvä, että tavoitin sinut. Täällä on Lexa Andersson.»

»En halua ostaa mitään», sanoin, sillä olin varma, että kyseessä oli puhelinmyyjä.

Nainen nauroi (ääni kuulosti rumalta, ihan aasin hirnunnalta). En tajunnut, mikä oli niin hauskaa: minulle eivät koskaan soita muut kuin puhelinmyyjät.

»Ei, en yritä myydä mitään. Haluan keskustella kanssasi!» hän sanoi aikansa naurettuaan.

Arvasin hänen tavastaan painottaa sanaa »keskustella», että hän oli toimittaja.

»En anna kommentteja», sanoin nopeasti.

Pitelin puhelinta jonkin matkan päässä suustani siihen tapaan kuin voileipää pidetään ja kuulin, että nainen jatkoi puhumista. Hän sanoi, että meidän pitäisi tavata ja että minä en tiedä kaikkea. Nojauduin lopulta lähemmäs kännykkää ja sanoin hyvästit ennen kuin painoin punaista luurinappia.

Olen tehnyt niin kerran aiemminkin, siis keskustellut toimittajan kanssa. Se ei sujunut hyvin.

Olen ajatellut naista koko loppuillan. Oloni on ollut levoton. Olen varma, että hän on sellaista sitkeää tyyppiä, joka soittaa uudestaan eikä anna hevillä periksi.

2

Maanantai 2. marraskuuta

– Kuuntelisit nyt!

Nastasia Sikonova painoi kännykän korvaansa vasten, yritti hillitä puhelinta pitelevän kätensä tärinää ja otti toisella kädellä tukea keittiönpöydästä. Hän naulitsi katseensa pöydän pintaan ja tutki puuhun syntyneitä naarmuja, kuuman paistinpannun jättämiä pyöreitä jälkiä, koloa jonka Olinda oli tehnyt kaulimella.

Jäljet näyttivät todella selväpiirteisiltä, mutta ne tuntuivat ihan vierailta. Koko keittiö vaikutti toisenlaiselta, ikään kuin Nastasia ei olisi koskaan aiemmin nähnyt muistilappujen peittämää jääkaapinovea, ikkunalautaa, ulos avautuvaa näkymää. Hän ei ollut ikinä ennen kiinnittänyt niihin huomiota – ja nyt kaikki tuntui muuttuneen.

Seinäkello näytti 20.53. Oli kulunut yli kuusi tuntia siitä, kun koulun kello oli soinnut Olindan viimeisen oppitunnin päättymisen merkiksi.

Nastasian mies Ivan istui tuolissa hänen edessään ja seurasi häntä katseellaan. Hän katsoi Ivania, miehen mustaa pukua ja valkoista paitaa, jonka ylimmät napit olivat auki, kaitoja kasvoja koristavaa harvaa, tummaa partaa, aavistuksen sekaista, yllättävän vaaleaa tukkaa – ja hänestä tuntui, ettei hän haluaisi enää ikinä olla Ivanin lähellä.

– Poliisipäivystys, Jönsson, matkapuhelimesta kuuluva ääni sanoi.

Nastasia tukahdutti itkunsa ja yritti pysyä rauhallisena selostaessaan samat asiat, jotka oli kertaalleen selittänyt hätä-

keskuksen päivystäjälle, ja vastatessaan toistamiseen samoihin kysymyksiin.

– Ei, minulla ei ole mitään syytä uskoa, että hän olisi jonkun kaverinsa luona. Hänen piti tulla koulusta kävellen kotiin ja sitten lapsenvahdin ... niin, Tuva, Tuva *jotain*, en muista ... en pysty...

Nastasia sulki silmänsä ja yritti olla ajattelematta, mitä Olindalle olisi voinut tapahtua. Hän ei halunnut miettiä, kuinka monta tuntia oli kulunut, eikä syyttää kaikesta itseään. Ei vielä.

– Olimme konsertissa. Minä ja mieheni ... kuuntelimme ... mitä väliä sillä on?

Nastasia ja Ivan olivat olleet Tukholman konserttitalossa kuuntelemassa kamarimusiikkia. Heidän oli ollut tarkoitus paikata rakoillutta avioliittoaan, huolehtia toisistaan ja yrittää herättää henkiin jotakin, mikä oli ollut olemassa aiemmin – ennen Olindan syntymää, keskenmenoja, riitoja ja öisiä vaimeaan ääneen käytyjä avioerokeskusteluja.

»Te menette mahdottomuuksiin tyttärenne vuoksi», perheneuvoja oli sanonut ja laskenut kätensä hänen olalleen, nyökännyt rohkaisevasti ja hymyillyt. *Se helvetin idiootti!*

Nastasia kiskoi lenkinsä hihaa ikään kuin olisi yrittänyt riisua vaatteen yltään. Hän suorastaan rakasti Filippa K:n leninkiään, johon hän oli säästänyt pitkään ja jota hän käytti ainoastaan ulkona käydessään. Nyt hän kuitenkin tiesi, ettei käyttäisi sitä enää koskaan.

Kun he olivat nousseet aplodien vaiettua seisomaan, Ivan oli kietonut käsivartensa Nastasian ympärille, ja ensimmäistä kertaa moneen vuoteen ele oli tuntunut lämpimältä, miellyttävältä. Sitten Nastasia oli viimein kaivanut kännykän esiin ja kytkenyt lentokonetilan pois – ja hetkeä myöhemmin laite oli alkanut piipata. Se oli piipannut ja värissyt yhä uudestaan kuin riivattuna.

Jo ennen kuin Nastasia oli avannut ensimmäisen tekstiviestin, hän oli tuntenut pistoksen mahassaan ja tajunnut, että jotakin oli vialla. Sitten hän oli lukenut, mitä viestissä sanottiin:

Olinda ei ole vielääkään tullut kotiin. Soita minulle! Joohan!

Viesti oli heidän lapsenvahdiltaan Tuvalta. Kaikki viestit olivat häneltä. Yksitoista tekstiviestiä, viisitoista vastaamatonta puhelua ja viisi uutta vastaajaviestä.

Kuinka pitkään kännykkä oli ollut lentokonetilassa? Nastasia kuitenkin tiesi vastauksen ennen kuin kysymys putkahti mieleen. Kello oli yli kahdeksan illalla, ja hän oli kytkenyt lentokonetilaa jo silloin, kun he olivat tilanneet alkudrinkit Gondolenissa. Hän oli halunnut olla rauhassa. Ivan oli tahtonut sitä, suorastaan jankuttanut, että heidän piti saada olla ihan vain kahdestaan.

Nastasia ei ollut katsonut puhelinta edes konsertin väliajalla. Ivan oli tarttunut häntä kädestä, kun hän oli ollut kaivamassa laitetta esiin käsilaukustaan. »Antaisit sen olla ... »

Nastasia sulki silmänsä ja yritti olla katsomatta Ivaniin.

– Etsikää hänet, olkaa niin kilttejä, hän sanoi ennen kuin päätti puhelun poliisin kanssa.

Ivan katsoi häneen kysyvästi.

– Olindaa ryhdytään etsimään koulun läheisyydestä... Lasten katoamiset asetetaan aina etusijalle. Mutta luulen... uskon että...

Nastasia pudisti päätään. Ivan tarttui häntä kädestä, mutta hän irrottautui nopeasti miehensä otteesta.

– Meidän täytyy mennä..., hän aloitti ja nyökkäsi kohti eteistä. – Poliisit tarvitsevat kuvia. Tuntomerkkejä...

Kun Nastasia katkaisi yhteyden, oli kulunut kolmetoista minuuttia siitä, kun hälytyskeskuksen päivystäjä oli vastannut hänen hätäpuheluunsa. Vajaata tuntia myöhemmin ensimmäinen etsintäpartio oli tullut koululle. Jos olisi ollut valoisaa, viranomaiset olisivat hälyttäneet paikalle helikopterin ja kauko-ohjattavan lennokin, mutta ei nyt.

Ei pimeään aikaan.

3

Maanantai 19. lokakuuta

Teidän on syytä tietää minusta muutamia asioita.

Ihan ensimmäiseksi: olen paha ihminen. Kun olin 11-vuotias, tapoin ikäiseni pojan murskaamalla hänen kallonsa kivikovalla betonimöhkäleellä naapurin autiotontilla. Hän kuoli välittömästi. Minua hoitava vaaleahiuksinen ja erittäin herttainen terapeutti sanoo, ettei tekoni välttämättä ole murha, vaan kyse voi olla taposta, jostakin minkä tein ihan vain pikaistuksissani. Melkeinpä tahattomasti. Minut ehkä valtasi äkillinen mielijohde.

Millaiset lapset saavat moisia mielijohteita?

Kenties terapeutini yrittää vain olla ystävällinen minua kohtaan. Hän hymyilee aina rohkaisevasti, katsoo minua tiiviisti silmiin ja yrittää pitää katsekontaktia yllä, pakottaa minut johonkin, en tosin tiedä mihin.

Enpä tiedä. Minun on vaikea ymmärtää hyväsydämisyyttä.

Tappamani pojan nimi oli Max. Hän oli minun leikkitoverini.

Kun katson itseäni aamuisin eteisen tahrintuneesta tiikki-kehyksisestä peilistä (joka on vanhempieni peruja), näen joskus ilmeessäni häivähdyksen jostakin synkeästä. Vihaisesta. Ei niin että kasvoissani tapahtuisi varsinainen muutos, vaan silmänurkassa ikään kuin häilähtää jotakin...

Olen vaihtanut eteisen kattolampun kirkkaampaan, mutta näkemäni synkät välähdykset eivät ole kadonneet minnekään. Jos olen aamulla väsynyt ja ajatuksissani ja satun vilkaisemaan ohimennen peiliin... näyttää kuin olisin jossakin syvällä sisimmässäni – tietämättä sitä itseään – aivan raivoissani.

Kun sitten siirryn lähemmäs peiliä ja katson kasvojani tarkemmin, kaikki näyttää jälleen normaalilta: näen vinon nenäni (kaaduin lapsena pyörällä portaikossa), silmät (tummanruskeat) ja keskivaaleat (eli ei minkään väriset) hiukseni ... Ja kun sivelen parransänkeäni (epätasaisesti kasvavaa punaisenruskeaa karvoitusta), kaikki tuntuu ihan tavalliselta.

En ole ruma. En ole perinteisen komeakaan, mutta piirteeni ovat jokseenkin säännönmukaiset. Harvoina hyväntuulisina hetkinä – ohimenevinä todellisuuspakoisina tuokioina – saatan ajatella, että joku nainen voisi kenties pitää minua viehättävänäkkin. Mutta ei kukaan ole kiinnostunut minusta. Ihmiset luultavasti aistivat sielussani piilevän synkkyyden ja raivon, mikä saa heidät pysyttelemään etäällä minusta.

Terapeutini mukaan moiset puheet ovat roskaa. Hänen mielestään minulla on lupa suuttua ihan niin kuin kenellä tahansa muullakin. Hän sanoo, että se on luonnollinen tunne.

»Olet kokenut äärimmäisen rankkoja asioita, joita et pysty vieläkään muistamaan. Ei ole mitenkään omituista, jos se herättää sinussa synkkiä tunteita», hän väittää.

Minun on vaikea kommentoida asiaa, koska käyn terapiassa suurelta osin siksi, etten pysty muistamaan monia lapsuuteni tapahtumia.

Siinä toinen seikka, joka teidän on hyvä tietää minusta: merkittävä osa lapsuudestani on painunut unohduksiin. Elämässäni on monta vuotta, joista en muista muuta kuin sen, mitä vanhempani ehtivät aikoinaan kertoa ja mitä olen nähnyt kiusallisen vierailta tuntuissa valokuvissa.

Yksi näistä kuvista on keittiön ikkunalaudalla: haalistunut perhepotretti – siinä ei poseeraa minun oikea perheeni, vaan sijaisperhe jonka jäsenet seisovat siistissä rivissä harmaaksi rapatun talon sisäänkäynnin edessä. Minä törötän hieman sivussa muista perheenjäsenistä: pieni kaitaharteinen poika, jolla on kumara selkä ja ruokkoamaton, maantienvärinen tukka. Sijaisperheeni isä ja äiti ja muutamaa vuotta minua vanhemman näköinen tyttö hymyilevät, kun taas minä seison totisena

pää sivulle käännettynä. Ikään kuin en haluaisi tulla nähdyksi. Kuin minut olisi pakotettu kameran eteen. *Sinunkin täytyy olla kuvassa, tule nyt!*

Muistan olleeni sijaisperheessä usean vuoden ajan, mutta sitten he eivät enää halunneetkaan huolehtia minusta, en ole varma miksi. En kuitenkaan muista kenenkään nimeä, en yhtään tapahtumaa, en ainuttakaan paikkaa. En oikeastaan mitään.

En tiedä edes sitä, olenko kenties tappanut muita lapsia. Kukaan ei tosin ole sanonut minulle mitään sen suuntaista. Poliisit eivät ole kuulustelleet minua, enkä ole nähnyt ainuttakaan lehtiartikkeliä mahdollisesta toisesta lapsenmurhasta, mutta sen ei tarvitse merkitä mitään. Joskus ajattelen, että muistikatkojeni kätköissä saattaisi piileksiä lisää unohtuneita murhia. Lapsia, joilta olen murskannut kallon ja joiden ruumiit olen haudannut johonkin syrjäiseen metsään. Ehkä se on syynä siihen, miksi olen unohtanut kaiken.

Terapeutti nauroi minulle, kun otin asian puheeksi. »Vaikka et muistakaan, mitä Maxille tapahtui, se ei tarkoita, että olisit murhannut muita lapsia.»

En tiedä, ehkä terapeutti oli oikeassa. Istuin hänen vastaanottoensa pehmeällä lampaannahkaisella nojatuolilla ja nyökkäsin vaitonaisena.

Sitten hän kallisti hieman päätänsä ja väläytti kahden hymykuopan koristaman monalisamaisen hymyn: »Uskotko, että mielesi voisi parantua, mikäli antaisit tämän prosessin edetä omalla painollaan? Ehkä muistat unohtamasi asiat sitten kun olet itse siihen valmis.»

Rehellisesti sanoen: siihen en usko.

Silti käyn terapiassa joka perjantai kello yhdeltä.

4

Tiistai 3. marraskuuta

– Okei, kuunnelkaa kaikki! Te, jotka ette tunne minua, nimeni on Jens Sköld ja toimin tänään yhteyshenkilönä. Olemme tulleet tänne auttamaan 11-vuotiaan Olinda Sikonovan etsinnöissä.

Paikalla olevat ihmiset kohdistivat huomionsa Jensiin.

He olivat kokoontuneet opettajien pysäköintialueelle koulun ruokasalin taakse: kuutisenkymmentä ihmistä, kaikilla yllään keltainen huomioliivi, jossa luki: »Missing People – Sweden». Paksuihin fleecepuseroihin, Gore-Tex-takkeihin ja jykeviin saappaisiin sonnustautuneet vapaaehtoiset polkivat jaloillaan pysäköintialueen halkeillutta asfalttia, nostivat käsi-
varsia rinnalle ristiin ja nyökkäilivät vakavan näköisinä.

Kello oli kahdeksan aamulla. Sade oli lakannut, mutta ilma tuntui edelleen kolealta ja kostealta eikä lämpöä ollut kuin muutama plusaste. Paikoitusalueella seisojien bussissa, jonka kyljessä oli teksti: »Missing People – viestikeskus». Bussin edessä oli kokoontaitettava retkipöytä, jolla oli neljä isoa pumppu-
termospulloa täynnä kahvia. Pahvimukeista pelmahteli pieniä höyrypilviä ihmisten puhaltaessa kahveihinsa ja hörppiessä varovasti kuumaa juomaa. Pöydän ääressä istui nainen, joka suti punaisella kynällä epätasaisia ympyröitä ja nelikulmioita kookkaksiin karttalehtiin. Karttalehtien yläreunaan oli kirjoitettu: »Etsintäalueet».

Jens kiinnitti huomionsa kahteen pikkupoikaan, jotka istuivat läheisellä rinteellä koululaukkujensa päällä. Pojat kököttivät hiljaa paikallaan, seurasivat tapahtumia uteliaan näköisinä ja puristivat tiukasti laukkujensa hihnoja. Hän ajatteli, että jonkun

olisi syytä mennä hätistämään pojat tiehensä ja patistaa heitä tunnille, mutta kukaan muu ei tuntunut kiinnittäneen heihin huomiota.

– Koulu päättyi eilen kello 14.30, eikä Olindaa ole sen jälkeä nähty, Jens jatkoi kuuluvalla äänellä, joka kajahteli koulurakennuksen seinistä. – Normaalisti hän kävelee yksin kotiin, jonne on täältä noin kolmensadan metrin matka. Hän on pian ollut kadoksissa kahdeksantoista tuntia.

Lisää huolestuneita nyökkäyksiä. Jens tunnisti monet koulun takapihalle kokoontuneista vapaaehtoisista, sillä hän oli ennenkin osallistunut heidän kanssaan samanlaisiin etsintäoperaatioihin.

Joskus häntä mietitytti, minkä takia hän jatkoi tätä touhua edelleen. Miksi hän lähti etsimään kadonneita ihmisiä, kun puhelin soi tai piippasi tekstiviestin merkiksi, joskus keskellä yötä? Minkä takia hän lähti rämpimään kosteisiin sammalikoihin ja kompuroimaan puunjuurien keskelle? Mutta kyllä hän tiesi syyn. Vastaus oli triviaali, miltei kliseemäinen. Ehkä juuri siksi hän ei ikinä kertonut totuutta niille, jotka eivät tunneneet häntä. Kysyttäessä hän yleensä vastasi, että halusi oman mielenrauhansa vuoksi tehdä kaiken voitavansa. Ja olihan se totta. Tavallaan. Kadonneiden etsiminen rauhoitti häntä, mutta vain tilapäisesti. Hän ei ollut typerä – totta kai hän tiesi, ettei voisi ikinä löytää omaa poikaansa. Mikäli William oli edelleen elossa, mihin Jens ei suinkaan uskonut, hän täyttäisi tänä vuonna seitsemäntoista. William oli todennäköisesti hukkunut – kadotessaan hän oli ollut viettämässä viikonloppua kaverinsa kesämökillä, joka sijaitsi soistuneen järven lähellä – ja ruumis oli kaikei uponnut pohjaliejun sekaan, kuin ikaikainen fossiili.

Jens otti esiin muistilehtiön, selaili sitä laittaessaan nenälleen kapeat hopeasankaiset lukulasit ja selvitti sitten kurkkuaan.

– Olindalla oli katoamishetkellä yllään siniset farkut, vihreä pusero ja pitkä punainen sadetakki. Jalassa kumisaappaat, väristä ei tietoa.

Hän kohotti katseensa.

– Tuntomerkit jaetaan kaikille tavalliseen tapaan erillisellä paperilla. Kertaan ne kuitenkin vielä tähän väliin ...

Hän laski katseen takaisin lehtiönsä.

– Olindalla on pitkät, ruskeat hiukset ja ruskeat silmät, hän on noin 140 senttiä pitkä. Hoikka. Painoa suunnilleen kolmekymmentäviisi kiloa. Kenkien koko kolmekymmentäviisi.

Hän riisui silmälasit, meni huteran retkipöydän luo ja napasi käteensä laminoitun valokuvan, jota hän näytti etsintäjoukon muille jäsenille.

– Kuva on tältä syksyltä, eli otettu melko hiljattain. Vanhempien mukaan Olindalla on edelleen sama hiustyyli.

Otos oli suurennos koulukuvasta. Olindalla oli siinä sininen mekko, hiukset oli sidottu nutturalle ja hän hymyili, niin kuin koulukuvassa on tapana tehdä.

– Ensisijaiset etsintäalueet ovat koulun takana oleva kalliainen metsä ja meren suunnassa junaradan kaakkoispuolella sijaitseva luonnonalue ...

Jens osoitti kädellään kohti junarataa.

– Varsinainen rataosuus on suljettu aidoin, mutta tarkistaa ensin radan tämänpuoleiset alueet, menkää sitten alikulkutunnelia pitkin toiselle puolelle ja jatkakaa etsintöjä siellä. Hieman tuonnempana on kaksikymmentä metriä korkea jyrkänne, jonka juurella on isoja kalliolohkareita. Olkaa varovaisia, kun liikutte siellä. Älkää ottako turhia riskejä.

Jens piti tauon varmistuakseen siitä, että kaikki olivat ymmärtäneet asian, ennen kuin jatkoi:

– Niin kuin tavallista, yrittäkää pitää välit mahdollisimman pieninä. Raportoikaa mahdolliset löydöt radioitse ja merkitkää ne keltaisin huomiolipuun. Mihinkään ei saa koskea. Kokoonnumme etsintöjen jälkeen taas tänne. Kiinnittäkää huomiota eten-

Jens vaikeni, kun paikoitusalueelle kaarsi nopeaa vauhtia ajava auto. Autosta astuivat ulos mies ja nainen, jotka kiersivät ajoneuvon, vilkaisivat toisiaan epävarmoina, kääntyivät sitten etsintäryhmän puoleen ja kohdistivat katseensa Jensiin.

Jens tunnisti kadonneen tytön vanhemmat. He olivat pu-
keutuneet hyvin, itse asiassa tyylikkäästi. Miehellä oli puku,
naisella puolestaan aistikas leninki ja ohut päällystakki. Vaatteet
näyttivät kuitenkin hoitamattomilta, rypyisiltä. Ivanin hiuk-
set olivat sekaisin ja sojottivat sinne tänne, ikään kuin hän olisi
juuri herännyt. Nastasian tukka oli aseteltu monimutkaiselle
kampaukselle, joka oli auennut puolittain niin että siitä roik-
kui irtonaisia suortuvia, mutta hän ei tuntunut välittävän siitä.
Varhain tänä aamuna, kun Jens oli tavannut heidät ensimmäistä
kertaa, he olivat näyttäneet aivan samanlaisilta ja heillä oli ollut
yllään tismalleen samat vaatteet.

Pariskunta käveli käsi kädessä, Ivan vaimonsa perässä seu-
raten. Näytti siltä kuin Nastasia olisi raahannut häntä kohti
retkipöytää, jonka vieressä Jens seisoi. Etsintäryhmä jakautui
vaistomaisesti kahtia niin että he pääsivät kulkemaan läpi.

– Mekin haluamme auttaa etsinnöissä, Nastasia sanoi ki-
reällä, kimeällä äänellä. – Meidän täytyy löytää ... Olinda ei
saa ...

Hän vaikenä ja katsoi anovasti puolisoaan.

– Emme voi vain odottaa ja pyöritellä peukaloita, Ivan sanoi
katse maahan painettuna.

Jens nyökkäsi ja kääntyi sitten jälleen etsintäryhmän puo-
leen.

– Okei, kaikki, lähdetään liikkeelle! hän huusi. – Karin
tässä ...

Hän osoitti retkipöydän ääressä istuvaa naista.

– ... jakaa teille valokuvat, karttalehdet ja radiot.

Sitten hän kääntyi katsomaan vieressään seisovaa pariskun-
taa.

– Tulkaa, mennään vähän sivummalle.

Hän laskeutui kätensä varovasti Ivanin käsivarrelle ja johdatti
Olindan vanhemmat hieman syrjemmäs.

– Mitä Olindalle on voinut tapahtua? Nastasia kysyi kimak-
kaan sävyyn. – Missä hän on?

- Ehkä hän on vain joutunut eksyksiin, Jens tyynnytteli.
- Voi olla, että hän on väsähtänyt ja kulkenut harhaan.

Jens ei halunnut vaikuttaa liian toiveikkaalta, mutta huomasi äänestään, että siltä hän kuitenkin kuulosti. Nastasia nyökkäili innoissaan ja vänteli samalla hermostuneena käsiään.

Paikoitusalueen takaisella mäellä istuvat pojat nousivat seisomaan, ja Jens ajatteli, että hänen täytyisi estää heitä lähtemästä etsijöiden perään.

- Löytäkää hänet, Nastasia sanoi.

Jens irrotti katseensa pojista ja kohdisti sen Olindan äidin toiveikkaisiin silmiin.

- Me teemme kaikkemme.

»Taitavasti kirjoitettu, koukuttava rikosromani,
jonka odottamattomat twistit luovat
kutkuttavaa jännitettä...

Eläväiset päähenkilöt ovat täysin uskottavia,
ja miljöö tuntuu autenttiselta.»

– BTJ, RUOTSI

Robertilla on synkkä menneisyys: kolmisenkymmentä
vuotta sitten häntä syytettiin ystävänsä Maxin murhasta.
He olivat 11-vuotiaita.

Koko elämänsä Robert on pysytellyt kuin näkymättömänä
ja vältellyt muita ihmisiä. Lapsuutensa tragediasta hänellä
ei ole mitään muistikuvaa eikä haluakaan palauttaa sitä mieleensä.

Mutta sitten Lexa, Maxin murhasta kirjaa kirjoittava
tarmokas toimittaja, ilmestyy Robertin ovelle ja vaatii saada
tietää lisää. Oliko Robert todellakin syypää veritekoon?

Ja sitten löytyy uusi ruumis.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43699-8